

U OVOM BROJU:**DUHOVNA BORBA***Jelena Dir***HODANJE U DUHU***Nil T. Anderson***POSVEĆENJE
NIJE PITANJE IZBORA***Jan Vareca***ISKUSTVO
ZAJEDNIČKOG ŽIVOTA***Rick Warren***USPOREDBA O MOLITVI***nepoznati autor***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Dražko Denović**Žarko Đorđević*

Živimo u vreme, kada ljudi pokazuju veoma malo strahopoštovanja prema Bogu i svetim stvarima. Svakako, ovo je posebno i veoma strašno kada se primeti u crkvi...

Veoma često dolazimo Bogu kao nekom našem "pajtosu" ili "pikanu", bez ili sa veoma malo "osećanja svetosti" prema Njemu. Svakako, Bog je naš milostiv Otac, koji nas ljubi, ali isto tako, On je Gospod Bog, Svet, sedi na prestolju i vlada univerzumom, svojom moći, silom i mudrošću (Isa. 6, Otk. 4).

Apostol Jovan je bio ljubljani Isusov učenik, bio mu je najbliži od dvanaestorice. On i Isus su bili veoma bliski. Jovan se veoma "opušteno i slobodno" ponašao u Hristom prisustvu. Vidimo to prilikom "poslednje večere", kada je Jovan taj koji naslanja svoju glavu na Hristove grudi (Jn. 13:23).

Ali posle, kada je Jovan zbog objavljivanja Evanđelja, bio prognan na ostrvo Patmos, i kada je u viđenju ugledao Hrista, on je pred Njim pao na svoja kolena kao mrtav. Time je pokazao veliko strahopoštovanje i poniznost (Otk. 1:17). Šta se to sada promenilo kod Jovana, u njegovom odnosu sa Hristom? Jovan više nije žurio nepromišljeno i ne pripremljeno u Božje prisustvo. Jovan je sada znao ko je Isus - video Ga je onakvog kakav jeste.

Dragi naši čitaoci,

naša želja je da svi rastemo u spoznaji Božje svetosti i da je ne zaboravljamo. Ova spoznaja će iz korena promeniti naš odnos sa Bogom i uvesti nas u Njegove dvore slave. Učiniće da budemo menjani u Njegovo "slavno obličje"... Te, nikad ne zaboravljajte "s kim imate posla".

Vaša, SIONSKA TRUBA.

DUHOVNA BORBA

Jelena Dir (Toronto, Kanada)

Uobičajena predstava hrišćanskog života je radost u bezbrižnoj opuštenosti. Mada je ovo svakako očekivani rezultat pouzdanja u Boga, Pismo i iskustvo pokazuju da im prethode iskušenja, testovi i duhovna borba.

Gospod je prvo izveo svoj narod iz Egipta, a potom ga poveo u obećanu zemlju. Četrdeset godina lutanja po pustinji su bili priprema za ono što ih je tamo čekalo. Hanan jeste bila zemlja u kojoj teče med i mleko, ali je oni nisu dobili bez rata. Mada je Gospod mogao da ukloni sve njegove stanovnike, izraelski narod je ipak morao da se bori da bi je osvojio, a potom i zadržao svoje nasljedstvo.

Sve je ovo slika hrišćanskog hoda u veri. Kada nas Gospod spasi od ovog sveta i doživimo oprostjenje predašnjih greha, time nam su nam samo otvorena vrata za ulazak u zemlju Božjih obećanja. Ali da bi smo ih potpuno zadobili i u njima se održali moramo se suočiti sa tvrdim gradovima svog ponosa, sa divovima svojih slabosti i grešnih navika, kao i sa poglavarima i upraviteljima tame ovoga sveta. Ovo je proces koji traje sve dok Hristova pobjeda potpuno u nama ne ovlada.

Borba protiv greha u našem životu

Probuđena savest verne osobe je svedočanstvo novog života koji počinje da deluje u njenom srcu i uči je da se odrekne svega onoga što stoji na putu slobode u Hristu i razdvaja je od Boga. Neobuzdani telesni nagoni i želje - greh u našim udima, nas vuku i mame začinjući duhovnu smrt.

"Svakoga kuša njegova slast, koja ga vuče i mami. Tada zatrudnevši slast rađa greh; a greh učinjen rađa smrt." (Jak. 1:13-15)

"Jer još do krvi ne dođoste boreći se protiv greha..." (Jev. 12:4)

Hrist je rekao, "Strpljenjem svojim spasavajte duše svoje." Značenje grčke reči koja je kod nas prevedena sa "spasavajte" je "zadobijajte". Tako dakle, naše duše - volja, misli i osećanja nam ne pripadaju potpuno dokle god smo neodlučni i rastrzani između vernosti i života

ugodnog Bogu, ili sveta koji je još živ u nama. Dakle, moramo ih zadobiti, a to znači, moramo stupiti u odlučnu borbu.

"Jer telo želi protiv duha, a duh protiv tela; a ovo se protivi jedno drugom, da ne činite ono šta hoćete." (Gal. 5:17)

U ovoj borbi mi smo vojnici, a naše duše su bojno polje.

"... da se čuvate od telesnih želja (ploti, mesa), koje vojuju (ratuju) na dušu." (1. Pet. 2:11)

Borba protiv ovog sveta i njegove tame

Svet u kome živimo leži u zlu i pozvani smo da ga odbacimo:

"Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrekemo bezbožnosti i želja ovog sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovom svetu..." (Tit. 2:12)

Taj svet nije samo bezbožno okruženje sa kojim se svakodnevno susrećemo, već i sve ono u nama i izvan nas što veliča, ohrabruje i osnažuje želje očiju, tela (ploti) i oholo oslanjanje na sopstvene sposobnosti i posedovanje.

Ove tri stvari su bile u osnovi pada Adama i Eve, njima je kušan i Gospod Isus Hrist, ali je nadvladao.

Zato, ne treba da se bojimo, jer je veći onaj koji je u nama, nego onaj koji je na svetu:

[Isus učenicima] "U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet." (Jvn. 16:33)

Božja blagodat nas kroz veru osposobljava da živimo životom pobjede. Pobjeda je znak i karakteristika nanovorođenja.

"Jer svaki koji je rođen od Boga pobeđuje svet; i vera je naša ova pobjeda koja pobjedi svet." (1. Jvn. 5:4)

Hrišćanin pod oružjem Božjim

Život hrišćanina nije igralište, već bojno polje. Onog trenutka kada smo prihvatili Isusa za spasitelja postali smo vojnici vojske nebeske.

Verujem da razumemo da smo u duhovnom ratu.

"Jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba." (Ef. 6:12)

Takodje,

"... oružje našeg vojevanja nije telesno..." (2. Kor. 10:4)

Ali da bi se uspešno borilo prvo treba:

- Ojačati u Gospodu (Ef. 6:10)
- Obučiti se u sve oružje Božje (Ef. 6:11)
- Prepoznati neprijatelja (Ef. 6:12)
- Znati kako se protiv njega boriti (Ef. 6:13:18)

Bog nam nudi kompletan arsenal naoružanja da bi se održali u ratu sa svetom, đavolom, grehom i svakom tamom koja vojuje na nas. Mi smo vojnici i potrebno nam je sve oružje koje nam je On pripremio. Samo mač, ili štit nam ne može pomoći, potrebno je - sve oružje da bi se održali protiv lukavstva đavolovog.

Delovi opreme nabrojani su u Efescima 6:13-18:

Pojas istine

U biblijska vremena ljudi su uobičajeno nosili komotne haljine koje su padale do ispod kolena. Pre bilo kakve napore aktivnosti bi ih pridigli i pričvrstili pojasom oko struka da se ne bi saplitali. Odatle i izraz koji se iznova ponavlja u Bibliji - "opasite se".

Isto tako i mi moramo prikupiti i ukloniti sa puta sve što bi se isprečilo našoj slobodi da sledimo Isusa. "Pojas" koji nam to omogućava je Božja Reč primenjena na konkretan i praktičan način. Moramo postati potpuno iskreni i otvoreni i odbaciti svaku neiskrenost, ili dvoličnost. Moramo voleti istinu.

Oklop pravednosti

Oklop štiti naš najvažniji i najranjiviji deo - naše srce. Ova pravednost nije puka intelektualna saglasnost sa nekom doktrinom. Srcem se, a ne glavom veruje za pravdu (Rim. 10:10). Spasonosna vera u srcu preobražava život greha u život pravednosti - ne život pravednosti koja dolazi kroz održavanje religioznih uredbi,

već kroz Hrista koji stanuje u našim srcima i živi svoj život kroz nas.

"Pravednici su kao laviči bez straha" (Priče 28:1). Ova vrsta pravednosti preobražava strašljivost u hrabrost, sumnju u pouzdanje.

Obuća priprave evanđelja mira

Obuća nas čini pokretnima. Moramo biti na raspolaganju Gospodu u svako doba i na svakom mestu da podelimo evanđelje sa onima kojima Bog ukrsti put sa nama. U svetu svađa i napetosti moramo biti posude Božjeg mira.

Štit vere

Štit koji se pominje je bio dovoljno veliki da zaštiti celo telo ratnika, ali je bio delotvoran samo kada je vojnik naučio kako da ga koristi.

Mi takođe moramo naučiti da koristimo svoju veru kao štit da bi zaštitili svoju ličnost - duh, dušu i telo od zapaljenih strela neprijatelja. Ne zaboravimo, štit će ne samo odbiti strele, nego ih i ugasiti.

Kaciga spasenja

Kaciga zaštićuje glavu - dakle, um. Sotona će usmeriti više napada protiv našeg uma nego protiv i jedne druge oblasti naše ličnosti.

Kaciga je takođe nazvana "nada spasenja" (1. Sol. 5:8) - ne puko priželjkivanje, već stav postojanog, neprestanog optimizma čvrsto zasnovanog na istini Božje Reči.

Mač duhovni

"Rhema" (rema) na grčkom prevashodno označava izgovorenu reč. Biblija na polici za knjige neće nas zaštititi. Božja Reč postaje mač kada je govorimo svojim ustima u veri. Setimo se kako je Isus koristio taj mač protiv sotone odgovarajući na svako iskušenje citiranjem Pisma: "Pisano je..."

Moramo naučiti da to isto činimo. Sveti Duh daje mač, ali je naša odgovornost da ga uzmemo. Kada to učinimo, Duh obezbeđuje natprirodnu silu kojom njime zamahujemo.

Svaka molitva i moljenje

Mač nas ograničava na dužinu naše ruke. Ali "svaka molitva i moljenje" je naša teška

artiljerija. Molitva treba da bude pod vođstvom Duha Svetoga, jer naše duhovne pobeđe nisu postignute telom, već Duhom.

Zaključak

Da bi naučili da pravilno koristimo duhovno oružje neophodna je disciplina i zrelost. Svaki komad oružja o kome Pavle u svojoj poslanici Efescima piše je bio deo opreme rimskih vojnika. Ovo poređenje nije bilo slučajno. Mada su protivnici ismevali kratak mač i ogroman štit rimskih pešaka, upravo njima su Rimljani osvojili tadašnji svet. Ali da bi se njima rukovalo bile su potrebne godine dugog, upornog i strpljivog vežbanja.

Isto tako, načitanost Pisma, verno i neprestano proučavanje Biblije, učenje stihova napamet i svakodnevna, postojana predanost u molitvi su neophodni preduslovi za život pobeđe u Isusu Hristu.

"A dalje, braćo moja, jačajte u Gospodu i u sili jačine njegove." (Ef. 6:10)

"Bogom smo jaki; on gazi neprijatelje naše." (Ps. 60:12) ◀

HODANJE U DUHU

Nil T. Anderson

Šta nije hodaње u Duhu

Apostol Pavle je rekao, da hodaње u Duhu nije proizvoljno: to nije neprimerena ili nedisciplinovana sloboda, koja zloupotrebljava dobijene prednosti. Kao hrišćani možemo da pročitamo sledeću rečenicu: *Niste pod Zakonom* i uskliknuti: *"Stvarno, da li sam slobodan? Ako hodam u Duhu, znači li to da mogu da radim šta god hoću?"* Ne, nikako! U prethodnom stihu apostol Pavle je napisao: **"...da ne bi radili to što hoćete".**

Biti vođen Duhom ne znači da se može raditi šta se hoće. To znači da imate slobodu da živite odgovoran i moralan život, a to je nešto, za šta kao robovi svog tela niste bili sposobni.

Jednom sam bio pozvan u jednu srednju školu, da u okviru predmeta veronauke govorim o protestantskom hrišćanstvu. Kada sam završavao sa predavanjem, jedan mladić koji je poznao lokalne prilike, postavio mi je sledeće pitanje:

"Imate li u vašoj crkvi mnogo toga što nije dozvoljeno?"

Osetio sam da za ovo pitanje ima neki dublji motiv, i zato sam ja njega pitao:

"Više te, ustvari, interesuje da li imamo nekakvu slobodu, zar ne?"

Potvrdno je mahnulo glavom.

"Naravno da imam slobodu da radim sve što želim." Odgovorio sam. Na njegovom licu se pojavio izraz nepoverenja.

"Šalite se..." rekao je.

"Ja to stvarno mislim. Smem, čak i da opljačkam banku. Ipak, dovoljno sam zreo da shvatim da bi sa takvim činom sam sebe osudio na zatvor do kraja života. Morao bi svoj zločin da zataškavam, skrivam se, možda čak i da ogovaram za to što sam uradio. Takođe, imam slobodu i da lažem. Međutim, kada to uradim, moraću stalno da ponavljam laž, i da pamtim kome sam je rekao i kako sam je rekao, inače ću biti otkriven. Smem da se drogiram, da se napijam i da živim jedan bestidan i nemoralan život. Sve ove 'slobode' ustvari vode u ropstvo. Slobodan sam da ovako odlučujem, ali kada razmislim o posledicama postavlja se pitanje da li bih stvarno bio slobodan?"

To što nekim ljudima izgleda kao sloboda u stvarnosti i nije sloboda već povratak u ropstvo.

Hristos nas je oslobodio za slobodu

Hristos nas je oslobodio za slobodu. Stojte, dakle, čvrsto i ne potčinjavajte se opet ropском jarmu. (Galatima 5,1 EČ)

Božji zakoni od kojih želimo da se oslobodimo nisu ograničavajući, već zaštitni. Vaša stvarna sloboda jeste vaša sposobnost da se odlučite da živite odgovorno u okviru zaštitnih smernica, koje je Bog odredio za naš život.

Hodaње u Duhu, takođe, nije pokornost zakonu

- što je totalna suprotnost dobrovoljnosti. Apostol Pavle je rekao: **"Ako li vas duh vodi, niste pod zakonom"**. (Galatima 5,18 RDK).

Uporan trud da se ispune sve hrišćanske naredbe i pravila nikako ne pružaju život u punini Duha, naprotiv - često ga guše: *"Koji i učini nas vrsnim da budemo sluge novom zavetu, ne po slovu nego po duhu; jer slovo ubija, a duh oživljuje."* (2. Korinćanima 3,6 RDK)

U Galatima 3,13 je napisano da je zakon istinskim prokletstvom: *"Hristos je nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva, jer je pisano: Proklet svaki koji visi na drvetu..."* (RDK)

U Galatima 3,21 je napisano da nije u moći zakona da daje život: *"Da li je prema tome zakon protivan Božijim obećanjima? Daleko od toga. Da je, naime, dan zakon koji je u stanju da oživi, onda bi pravednost stvarno bila od zakona."* (EČ)

Doneti zakon odn. nekome reći da nije ispravno raditi ovo ili ono - čoveku neće dati snage da prestane to da radi. Hrišćani su neslavno poznati po svom trudu da definišu duhovnost pomoću raznih zakona kojima se naglašava šta je dozvoljeno a šta nije: hrišćani ne piju alkohol, ne puše, ne idu na igranke, ne idu u bioskop, ne igraju karte, ne žele da se fotografišu i sl. Zakon ipak ne može da ukloni nemoral. U stvarnosti je potpuno drugačije. Naime donošenje raznih zakona dovodi samo do povećanja iskušenja. Apostol Pavle je rekao da zakon u suštini podstiče želju da se radi upravo to, što taj isti zakon zabranjuje!

"Jer, kad smo bili u telu, u našim udovima dejstvovala su grešne strasti, koje je zakon pobuđivao, tako da smo donosili plodove smrti." (Rimljanima 7,5 EČ)

Srce puno Duha neće dozvoliti ni mogućnost da se čovek podredi nekom religioznom kodeksu ponašanja. Često stavljamo znak jednakosti između pravila hrišćanske discipline (npr. čitanje Biblije, molitva, redovno odlaženje na bogoslužjenja, svedočenje) i duhovne zrelosti. Sve ove stvari su dobre i za duhovni rast jako korisne, ali samo obavljanje ovih divnih hrišćanskih potreba ne garantuje automatski život u punini Duha.

Da li to znači da su pravila ponašanja, koja su

navedena u Bibliji - loša? Naravno da ne. Božji Zakon je neophodna zaštitna moralna mera i vodič. Unutar granica Božjeg Zakona imamo slobodu odnosa sa Bogom, koji je zasnovan na vezi našeg duha sa Duhom Božjim, koji je suština života u moći Duha Svetog.

Šta život u punini Duha stvarno jeste

Život u punini Duha se ne karakteriše ni samovoljom, ni ispunjavanjem zakona, nego slobodom. Apostol Pavle je rekao da smo stvoreni:

"Koji i učini nas vrsnim da budemo sluge novom zavetu, ne po slovu nego po duhu; jer slovo ubija, a duh oživljuje... A Gospod je Duh: a gde je Duh onde je sloboda." (2. Korinćanima 3,6;17 RDK)

Verujem da je naša sloboda u Hristu jedna od najdragocenijih stvari koje dobijamo od naše duhovne vezanosti sa Bogom. Duh Gospodnji je u vama i zato ste slobodni, moralni pojedinci. Više niste prinuđeni da živite po telu, kao što ste to morali da radite pre svog obraćenja. Takođe, niste prinuđeni ni da živite u Duhu. Imate potpunu slobodu izbora. Možete da odlučite da li ćete živeti po telu ili po Duhu.

Život po Duhu pretpostavlja dve stvari. Kao prvo - **nije pasivan**. Govorimo o **hodanju sa Duhom** a ne o **sedenju sa Duhom**. Jedan od najopasnijih i najštetnijih negativnih faktora koji deluju na duhovni rast jeste pasivnost - izbacivanje svoje misli u "Ier" (prazan hod) i "vožnja sa ugašenim motorom". Klasika hrišćanske literature, knjiga "Rat protiv svetih" autorke Džesi Pen Luis je napisana sa ciljem da se odbaci ovakav pasivan način razmišljanja. Sklopiti ruke i čekati da će sve uraditi Bog - nije Božji put ka duhovnoj zrelosti.

Kao drugo - **govorimo o hodanju sa Duhom a ne o trčanju sa Duhom**. Život u punini Duha nije moguće dosegnuti beskonačnim i iscrpljujućim radom. Pogrešno mislimo da smo bliže Bogu, ako vrednije radimo za Njega. To je rafinisana laž našeg neprijatelja. Đavo zna da možda ne bi bio sposoban zabraniti službu za Boga tako što bi čoveka učinio nemoralnim, ali takođe zna i da ga može zakočiti tako što će jednostavno učiniti da se ovaj oseća 'prazan'. Matej 11,28-30 sadrži predivan opis svrhe, načina i tempa života u punini Duha. Gospod Isus tamo govori:

"Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako." (RDK)

Gospod Isus poziva na miran hod neposredno pored Njega - kao što pod jednim jarmom idu dva vola. Sigurno se pitate: *"Kako može hod sa jarmom na leđima biti miran i spokojan?"* Zato što Isusov jaram nije težak. Isus daje ravnomeran korak. Ako ćete hodati ravajući se po Njemu, vaš jaram neće biti težak. Ako je vaš pristup odnosu sa Njim pasivan, jaram će vas bolno opterećivati, zato što Isus ide dalje. Sa druge strane, ako se budete trudili da trčite ispred Njega, ili možda i skrenete drugim pravcem - jaram će vam slomiti vrat. Ključ za krotak odnos sa Isusom u jednom jarmu je u učenju od Njega i otvaranju za Njegovu smernost i pokornost.

Slika hodanja sa Duhom u tandemu sa Isusom nam takođe pomaže da razumemo našu službu Bogu. Koliko bi uradili da Gospod Isus ne nosi svoj deo jarma? Ništa. I koliko bi se toga doseglo kada vi ne bi svoj deo jarma nosili? Ništa. Bog je odlučio da u današnjem svetu na svom delu radi u partnerstvu sa vama. Postoje stvari koje može uraditi samo On, i kada bi se oko njih vi trudili - samo bi ih pokvarili. Takođe, postoje stvari o kojima Bog govori da treba vi da ih uradite, i ako ih ne uradite - ostaće neurađene. To je stvarno tako. Ako vi i Gospod ne hodate zajedno, nikada ništa neće biti dosegnuto.

Bog vas neće terati da hodate u Duhu, ali ni đavo vas ne može primorati da hodate po telu, iako će se svim sredstvima truditi da to uradi i odvuče vas u tom pravcu. ◀

*Izvor: Zapas o dušu br.47, septembar '96
Prevod: Miljašević Branko.*

POSVEĆENJE NIJE PITANJE IZBORA

Jan Vareca (St. Pazova)

"Jer ja sam Gospod, koji sam vas izveo iz zemlje misirske da vam budem Bog; budite, dakle, sveti, jer sam ja svet." (3. Mojs. 11:45, RDK)

"Kaži svemu zboru sinova Izrailjevih, i reci im: Budite sveti, jer sam ja svet, Gospod Bog vaš." (3. Mojs. 19:2, RDK)

Ne postoji nikakva sumnja u vezi sa ovim pozivom. On se nalazi skoro na svakoj stranici Svetog pisma, a razlog za to je u samoj prirodi i Božjem karakteru. Posvećenje za hrišćanina nije izbor, već zapovest - moranje, radi se o "biti ili ne biti". Bog je svet, i zato i Njegov narod mora biti svet, jer samo tako može ostati u savezu (zajedništvu) sa Njime i nositi Njegovo ime - nazivati sebe "Božjim narodom".

Posvećenje je volja Božija za nas

"Jer je ovo volja Božija, svetost vaša..." (1. Sol. 4:3a, RDK)

Ako je naše posvećenje Božja volja, a svetost njegova zapovest, onda to Bog mora i nama da učini mogućim jer u protivnom nam nalaže jedan nemogući zadatak. Hrišćanski život bi onda bio veoma razočaravajući i pun neuspeha, grešaka i osude, jednom rečju nemoguć.

Volja Božja jeste naše posvećenje, i u to nema nikakve sumnje. *"Nije nas, naime, Bog pozvao na nečistotu nego na posvećenje. Stoga, dakle, koji to odbacuje ne odbacuje čoveka, nego Boga koji vam i daje svoga Duha Svetoga"* (1. Sol. 4:7-8). To dakle nije učenje ili zahtev neke denominacije ili crkve, da bi se o tome spekulisalo i nadmudrivalo. Pozvani smo na svetost, Bog zahteva od svog naroda da bude svet, jer je On svet. Odbacivanje ovog poziva, jeste odbacivanje Boga i preziranje Božje volje, odbacivanje volje Božje jeste odricanje Svetoga Duha. Odricanjem Duha Svetog, koji je Božji "instrument" našeg posvećenja, t.j. svetosti, mi sami sebe stavljamo na nesigurno tlo po pitanju našeg spasenja.

Božja svetost treba da bude naš jedini model i moralni standard. Potpuna svetost, svakako

pripada samo Bogu. Kada Bog zahteva od svog naroda da bude svet kao što je On, to znači da svaki kvalitet i standard Božje svetosti mora biti prisutan i u nama, to je ono na šta je Isus mislio kada je zapovedio: *"Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski"* (Mat. 5:48, RDK).

Posvećenje je delo Božje

"Neka vas Bog mira potpuno posveti", moli Pavle za Solunjane. Bog sam, one koji su njegovi, posvećuje. Čini da svetost bude u njihovom karakteru i prirodi (ćudi). Božje posvećenje je čišćenje, promena karaktera i uma, koje prevazilazi svaku ljudsku snagu i moć.

Posvećenje ne smemo mešati sa nanovorođenjem. Novorođenje je određeni momenat, kada Hrist ulazi u nečiji život. Opet, posvećenje se ne može odvojiti od spasavajuće milosti, to su kao dve strane novčića. U spasonosnoj milosti se raste, a njen početak je u nanovorođenju a krajnji njen cilj je da postignje konačno spasenje naših duša, t.j. da postanemo nalik Njemu - Hristu. Posvećenje je ono šta nas čuva u domenu spasavajuće milosti.

Naša voljnost ili nevoljnost da prihvatimo Božju volju, za naše posvećenje, uslovljava naš rast u Hristu. Ukoliko se posvećujemo, onda i duhovno rastemo i menjamo se, a ukoliko odbacujemo posvećenje stagniramo, pa čak i otpadamo. Isus nas o tome veoma lepo uči u usporedbi o lozi i čokotu (Jn. 15:1-8). Oni koji se posvećuju, to su ljudi koji su poslušni Reči Božjoj, koji traže blisko zajedništvo sa Isusom. Oni tako dozvoljavaju da ih Bog posvećuje, takve Bog čisti i oni donose plodove posvećenja - plodove Duha, bivaju sve više hristoliki.

Usporedba o lozi i čokotu nas uči da je srž posvećenja naš odnos sa Hristom. Što više ljubite Isusa više ćete želeti biti posvećeni - promenjeni, i zapovest na posvećenje za vas, više neće značiti zapovest, već izraz ljubavi predanja samog sebe Njemu (Rim. 12:1).

Posvećenje je proces

U grčkom jeziku glagol reči "posvećenje" jeste nesvršeni glagol, što ukazuje na stalni proces. Posvećenje jeste regeneracija ili bolje rečeno

"metamorfoza". Apostol Pavle zato kaže:

"Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem (metamorfozom) uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija." (Rim. 12:1-2, RDK)

Dakle, posvećenje uključuje i marljivost, disciplinu, odricanje i predanje. Na posvećenje treba da nas tera želja da budemo kao On. Ukoliko ne poznajemo ili nemamo strah Božji u sebi, onda nam zahtev na posvećenje izgleda kao prazna priča. Onaj ko se posvećuje, brine o svojoj čistoći za Boga i Duh Sveti obilno prebiva u njemu, konstantno ga čisti i menja - takav vernik jeste pravi sveti hram Božji. On prebiva u Hristu i Hrist u Njemu.

* * *

Dakle, posvećenje jeste zapovest, koja treba da nas sačuva za večni život, i iz tog razloga ono je Bogu veoma važno, jer Bog nas ne želi da nas izgubiti u "svinjcu ovoga sveta", poput izgubljenog sina (Lk. 15:11-32), već da nas sačuva za svoje večno Carstvo i blistavi Novi Jerusalim. U koji će ući samo ono što je čisto i sveto: "I neće u njega ući ništa pogano, i što čini mrzost i laž, nego samo koji su napisani u životnoj knjizi Jagnjeta." (Otk. 21:27, RDK) ◀

ISKUSTVO ZAJEDNIČKOG ŽIVOTA

Rick Warren

I mir Hristov neka vlada u vašim srcima, na koji ste i pozvani u jednom telu; i zahvalni budite. (Kološanima 3,5)

Kako je divno i krasno kad sva braća žive zajedno. (Psalam 133,1)

Život je stvoren da se deli.

Bog želi da iskusimo zajednički život. Sveto pismo ovo iskustvo naziva "zajednica". Danas je ta reč izgubila najveći deo svog biblijskog značenja. "Zajedništvo" danas uobičajeno znači

povremeno ćaskanje, druženje, hranu i zabavu. Pitanje: "Gde ti je zajednica", znači: "U koju crkvu ideš?" "Ostati kasnije radi zajedništva" obično znači: "Sačekaj osveženje".

Pravo zajedništvo je mnogo više od pukog pojavljivanja na Bogoslužjenju. To je *iskustvo zajedničkog života*. Ono uključuje nesebičnu ljubav, svesrdno deljenje, praktično služenje, požrtvovano davanje, suprotstavljanje u ljubavi i sve druge zapovesti iz Novog zaveta koje u sebi sadrže "jedna drugu".

Kada dođe do zajedništva veličina je bitna: *Manje je bolje*. Vi možete da slavite u mnoštvu, ali ne možete da imate zajedništvo jedni sa drugima. U trenutku kada grupa postane veća od desetak osoba, neko prestaje da učestvuje - najčešće najtiša, najpovučenija osoba - a nekoliko osoba će dominirati grupom.

Isus je služio u konceptu malih grupa učenika. On je mogao da izabere više ljudi, ali je znao da je dvanaest duša otprilike maksimalan broj pripadnika male grupe, ukoliko želimo da svi učestvuju.

Hristovo telo, poput našeg sopstvenog tela, je skup mnogih malih grupa. Život Hristovog tela, poput našeg tela, se odvija u ćelijama. Zbog toga, svaki hrišćanin treba da bude uključen u malu grupu unutar svoje lokalne crkve, bez obzira da li se radi o kućnoj zajednici ili nedeljnoj školi ili biblijskoj grupi. To je mesto gde pravo zajedništvo zaista dolazi do izražaja - ne u velikom mnoštvu. Ukoliko o svojoj crkvi razmišljate kao o brodu, onda su male grupe čamci za spasavanje koji se nalaze na palubi.

Bog je dao predivno obećanje u malim grupama vernika: **"Jer gde su dvojica ili trojica sabrani u moje ime, onde sam ja među njima."** (Matej 18,20) Na žalost, sama činjenica da ste u maloj grupi ne pruža garanciju da ćete iskusiti pravi život zajednice. Mnoge nedeljne škole i male grupe su paralisane perfekcionizmom, i pojedinac nema predstavu šta znači iskusiti pravo zajedništvo. Kakva je razlika između pravog i "kao" zajedništva?

U pravoj zajednici ljudi imaju autentično iskustvo. Autentično iskustvo nije savršeno, površinsko ćaskanje. Ono je ozbiljno, iz dubine duše, deljenje iz srca onoga što nas raduje ili tišti. Do njega dolazi kada ljudi ozbiljno shvate ko su i šta se dešava u njihovom životu. Oni govore o svojim povredama, iznose svoje

sumnje, priznaju svoje greške, govore o svojim slabostima i mole za pomoć i molitve.

Autentičnost je potpuno suprotno od onoga što nalazimo u nekim crkvama. Umesto atmosfere ozbiljnosti i poniznosti, nailazimo na pretvaranje, politikanstvo i ugodno, ali površinsko, ćaskanje. Ljudi nose maske, podižu ogradu oko sebe i izgledaju da im u životu samo cvetaju ruže. Ovakvo ponašanje je smrt za pravo zajedništvo.

Pravo zajedništvo možemo da iskusimo samo ako smo otvoreni u svom životu. Sveto pismo kaže: **"Ako pak hodimo u svetlosti, kao što je on sam u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Sina njegova Isusa Hrista čisti nas od svakoga greha. Ako kažemo da nemamo greha, sami sebe varamo i istine nema u nama."** (1. Jovanova 1,7-8) Svet misli da se intimnost pojavljuje u mraku, ali Bog kaže da se javlja u svetlosti. Mrak prikriva naše povrede, greške, strahove i nedostatke. Ali u svetlu, mi sve to iznosimo na otvoreno i priznajemo ko smo zapravo.

Naravno, biti autentičan zahteva i hrabrost i poniznost. To znači suočiti se sa našim strahovima izlaganja javnosti, odbacivanja i da ćemo opet biti povređeni. Zašto bi bilo ko preuzeo toliki rizik? Zato što je to jedini način da duhovno uzrastemo i budemo emotivno zreli. Sveto pismo kaže: **"Ispovedajte, dakle, jedan drugom grehe i molite se Bogu jedan za drugoga, da budete isceljeni."** (Jakov 5,16a) A da rastemo - možemo jedino ako preuzmemo rizik, a najveći rizik jeste da budemo iskreni prema samima sebi i sa drugima.

U pravom zajedništvu ljudi doživljavaju osećaj međusobnosti. Međusobnost je umetnost davanja i primanja. Sveto pismo kaže: **"Ali Bog je tako sastavio telo, da je zapostavljenom udu dao veću čast, da ne bude cepanja u telu, nego da se udovi jednako brinu jedan za drugoga."** (1. Korinćanima 12,24b-25). Međusobnost je srce zajedništva: graditi reciprocitetne odnose, deliti odgovornost i pomagati jedni drugima. Apostol Pavle kaže: **"da među vama, s vama zajedno nađem utehu zajedničkom verom - vašom i mojom."** (Rimljanima 1,12b)

Svi smo mi ustrajni u našoj veri, kada drugi idu sa nama i kada nas hrabre. Sveto pismo nam zapoveda međusobnu povezanost, ohrabrivanje, služenje i poštovanje - **"Volite**

jedan drugog u bratskoj ljubavi, u uvažavanju svako neka stavlja drugog ispred sebe." (Rimljanima 12,10) Preko pedeset puta u Novom zavetu naređeno nam je da uradimo različite stvari "jedni drugima". Sveto pismo kaže: **"Starajmo se stoga za ono što stvara mir i doprinosi uzajamnom nazidanju."** (Rimljanima 14,19).

Vi niste odgovorni za svakoga u Hristovom telu, već ste odgovorni Hristovom telu. Bog od vas očekuje da učinite sve što je do vas da im pomognete.

U stvarnom zajedništvu ljudi imaju saosećanje. Saosećanje nije brzo davanje saveta i pomoći. To je kozmetička pomoć. Saosećanje je ući u srž i podeliti bol drugih. Saosećanje kaže: "Razumem kroz šta prolaziš, i ono što osećaš nije ludo ili nešto neuobičajeno". Danas neki ovo nazivaju "empatijom", međutim biblijska reč za ovo je "saosećanje". Sveto pismo kaže: **"Obucite se, dakle, kao izabranici Božiji, sveti i mili, u srce milosrdno, u čestitost, smernost, krotost, strpljivost, snoseći jedan drugoga i praštajući jedan drugome, ako ko ima tužbu na koga; kao što je Gospod i vama oprostio, tako opraštajte i vi."** (Kološanima 3,12-13)

Saosećanje ispunjava dve osnovne ljudske potrebe: potrebu da nas drugi razumeju i osećaj da vaši osećaji imaju validnost. Svaki put kada razumete i potvrdite nečija osećanja, vi gradite zajedništvo. Problem je u tome što smo veoma često u tolikoj žurbi da završimo svoje poslove da nemamo vremena da saosećamo sa drugima. Ili smo preokupirani svojim sopstvenim bolima. Samosažaljenje uništava saosećanje za druge.

Postoje različiti nivoi zajedništva, i svaki je prikladan u drugo vreme. Najjednostavniji stepen zajedništva je *zajedništvo deljenja* i *zajedništvo proučavanja* Božje Reči. Dublje zajedništvo je *zajedništvo služenja*, kao kada zajedno služimo na misionarskom putovanju ili humanitarnim projektima. Najdublji stepen je *zajedništvo u stradanju* ^[1], gde ulazimo u boli jedni drugih i žalosti, i brinemo za terete jedni drugih. Hrišćani koji najbolje razumeju ovaj stepen zajedništva su oni koji su progonjeni, prezreni i koji su često mučenici zbog svoje vere.

Sveto pismo zapoveda: **"Nosite bremena jedan drugoga, pa ćete tako ispuniti Hristov**

zakon." (Galatima 6,2) U vreme najveće krize, bola i sumnji najviše smo potrebni jedni drugima. Kada nas okolnosti dovedu do tačke da padnemo u svojoj veri, tada su nam najpotrebniji verujući prijatelji. Potrebne su nam male grupe prijatelja koji veruju Bogu za nas i koji nas guraju kroz taj period. U malim grupama, Hristovo telo je stvarno i očevidno čak i kada nam se Bog čini udaljenim. To je ono što je Jovu bilo toliko potrebno tokom njegovog stradanja: **"Nesrećnome treba milost prijatelja njegovog, ali je on ostavio strah Svemogućeg."** (Jov 6,14)

U pravom zajedništvu ljudi imaju iskustvo milosrđa. Zajedništvo je mesto milosrđa. Do zajedništva dolazi kada milosrđe nadvlada pravdu.

Mi svi imamo potrebu za milosrđem, jer smo svi zgrešili i pali i potrebna nam je pomoć da bismo se vratili na pravi put. Potrebno je da jedni drugima ponudimo milosrđe i da budemo voljni da je dobijemo jedni od drugih. Bog kaže: **"treba radije da mu oprostite i da ga utešite, da prevelika žalost dotičnog ne satre."** (2. Korinćanima 2,7b)

Ne možemo da imamo zajedništvo bez opraštanja. Bog upozorava: **"snoseći jedan drugoga i praštajući jedan drugome, ako ko ima tužbu na koga; kao što je Gospod i vama oprostio, tako opraštajte i vi"** (Kološanima 3,13), jer ogorčenost uništava zajedništvo. Zato što smo nesavršeni, grešni ljudi, mi gotovo uvek povredimo jedan drugog kada smo dugo vremena zajedno. Ponekad nekoga povredimo namerno a ponekad i nenamerno - slučajno, ali kako god bilo, potrebna je velika milost i blagodat da uspostavimo i održavamo zajedništvo. Sveto pismo kaže: **"snoseći jedan drugoga i praštajući jedan drugome, ako ko ima tužbu na koga; kao što je Gospod i vama oprostio, tako opraštajte i vi."** (Kološanima 3,13)

Milost koju je Bog pokazao prema nama je pokretačka snaga da istu tu milost pokažemo i prema ljudima oko nas. Zapamtite, nikada neće biti zamoljeni da oprostite nešto drugo osim onoga što je vama već Bog oprostio. Kada nas god neko povredi, na nama je da načinite izbor: Da li ćemo da iskoristimo svoju energiju i emocije za *osvetu* ili za *oproštenje*? Ne možemo učiniti i jedno i drugo.

Mnogi ljudi odbijaju da pokažu milosrđe jer ne

mogu da naprave razliku između poverenja i oprostjenja. Oproštenje je dozvoliti prošlosti da ode. Poverenje je vezano za buduće ponašanje.

Oproštenje mora da bude trenutno, bez obzira da li osoba moli za to ili ne. Poverenje se mora vremenom ponovo izgraditi. Poverenje zahteva posmatranje. Ukoliko vas je neko teško povredio, Bog vam zapoveda da morate odmah da oprostite, ali se od vas ne očekuje da toj osobi odmah verujete, i od vas se ne očekuje da dozvolite toj osobi da vas ponovo povredi. Ta osoba mora da dokaže da se vremenom promenila. Najbolje mesto da se obnovi poverenje jeste upravo u malim grupama koje pružaju podršku i vernost.

Postoje još brojne druge koristi koje ćete iskusiti ukoliko budete deo male grupe koja je predana pravom zajedništvu. To je suštinski deo vašeg hrišćanskog života koji ne možete da zaobiđete. Preko 2.000 godina hrišćani su se redovno okupljali u malim grupama. Ukoliko nikada niste bili deo takve grupe ili odeljenja poput ovog, zaista niste svesni šta propuštate.

U sledećem poglavlju videćemo šta je potrebno da bismo razvili ovakvu vrstu zajedništva sa drugim vernicima. Nadam se da je ovo poglavlje učinilo da žudite da iskusite autentično, uzajamno, saosećajno zajedništvo puno milosrđa. Jer, stvoreni ste za zajednicu! ◀

Beleška:

[1] Apostol Pavle u Filipljanima 3,10. kaže: "da poznam njega i silu njegovoga vaskrsenja, i učešće u njegovim stradanjima, saobražavajući se njegovoj smrti", a u Jevrejima 10,33.34. "time što ste s jedne strane bili javno izloženi vređanjima i nevoljama, a s druge strane postali saučesnici onih koji tako žive. Jer ste i sa sužnjima zajedno patili, i otimanje vaših dobara primili ste s radošću znajući da za sebe imate bolje i trajno imanje."

Sa engleskog preveo: Draško Đenović

Rick Warren, THE PURPOSE DRIVEN LIFE: What on Earth Am I Here For? (Zondervan, Grand Rapids, MI, 2002) chapter 18.

Ovo je 18. poglavlje iz knjige The Purpose Driven Life. Knjiga ima 40 poglavlja i predviđena je da pojedinac samostalno ili u grupi svakodnevno čita po jedno poglavlje u nadi da će nakon tih 40 dana postati stabilniji vernik.

USPOREDBA O MOLITVI

nepoznati autor

Jednog nedeljnog jutra je sedmoro ljudi krenulo u crkvu da razgovara sa Bogom. Prvi je bio blagajnik, drugi vođa mladih, treći dirigent crkvenog hora, a četvrti - pastor crkve. Bila im se pridružila još i domaćica, jedan školarac. Sedmu osobu niko nije poznavao.

* * *

Blagajnik je stigao prvi. Pogruvši glavi, molio se ovako: "Dobri Gospode, hvala ti što si upravio moje korake da dođem u tvoj dom. (Gde li sam stavio izveštaj o stanju blagajne? O, pa da, u pesmarici je. Joj, što sam se uplašio!!).

Hvala ti, Oče, što mogu da budem ovde. (Ne znam odakle da nabavimo pare za orgulje? I taj dirigent! Zar je baš sada morao da predlaže ovu nabavku, a zna koliko su ljudi škrti u davanju dobrovoljnih priloga!)

Oče, blagoslovi svojom milošću ovu nedelju. (Jao, šta će reći braća i sestre kada čuju koliki su bili troškovi. Ne smem ni da pomislim na njih!).

Gospode Isuse, usliši moju molitvu." Amen.

Pošto je stigao vođa mladih, progovori Bogu ovako: "Isuse Hriste, dajem ti hvalu što mogu da budem ovde. Hvala ti što ne moram da budem u nekom kafiću, diskaću ili na ulici kao mnogi drugi mladi.

Hvala ti što nisam kao moji školski drugovi i kolege koji uzaludno trače svoje godine i upropašćuju jedni druge nazovi ljubavlju.

Gospode, daj da izdržim u ovom uzbudljivom životnom dobu i da ostanem sa tobom." Amen.

Stigao je i dirigent crkvenog hora. Pomoli se ovako:

"Hvala ti, Bože, što si me tako izobilno blagoslovio. Što ti, osim desetka, mogu dati i svoj talenat. Gospode, pokreni srca zajednice da se skupi novac za kupovinu orgulja. Omekšaj srce blagajnika da podrži ovo uzvišeno nastojanje.

Usliši moju molitvu. Gospode, budi proslavljen." Amen.

Seo je i pastor u prvi red. Molio se Gospodu ovako: "Dragi Gospode, molim te danas za čudo da se na današnjem bogoslužjenju pojavi i blagajnik, ili dirigent. Molim te, nemoj me izneveriti. (Ako ne podržim dirigenta, gotov sam. Nahuškaće svakoga protiv mene.) Gospode, vidiš i sam u kakvu bezizlaznu situaciju sam dospao. (Ako uvredim dirigenta, možda će čak da ode u neku drugu zajednicu.) Vidiš i sam koliko je osetljiv. (Samo kada bih znao šta da uradim. Ne znam! Šta da radim? Ne znam. Ne znam. Ne znam...)

Bože, pomagaj!" Amen.

Domaćica, čim je pognula glavu, zaspala je. Probudila se tek kada je usledio poziv: "Ustanimo na molitvu. Neka predmet naše molitve bude slavljenje i zahvaljivanje!"

Školarac je pritisnuo čelo o naslon klupe, klatio nogama, ali istovremeno škiljio u stranu: Da li je stigao Jovo? Kladim se da je zaboravio da donese onu skalameriju. Toliko je zaboravan da se čovek uopšte ne može osloniti na njega. Uh, već je stigla i baka Irena. Valjda neće ona održati biblijski čas! Ne mogu da smislim način njenog izlaganja."

Uspravio se uzvišenog izraza lica, kao da je tek završio najpobožniju molitvu.

A sedmi posetilac ? Njega niko nije poznao, mada su ga neki videli u ranim jutarnjim satima kada su išli na posao. On se molio ovako:

"Gospode, daj da se u meni stvori mir i tišina. Ukroti moje misli. Daj mi koncentraciju i pažnju da slušam propoved do kraja.

Pomozi mi da shvatim poruku kako bih znao šta mi je činiti sutra i da budem izmenjen, drugačiji nego pre.

Budi mi milostiv i milosrdan kako bih postao tvoj bolji učenik.

Očisti me i ispravi moje nedostatke kako bih bolje da ti služim.

Ne daj da se bavim tuđim greškama, već svojim, jer, zaista, imaš još puno toga da ispraviš u meni.

Saslušaj moju molitvu radi Isusove zasluge i u Njegovo ime." Amen.

Nakon završetka bogoslužjenja, crkvena sala se praznila i svi su polako krenuli kući.

* * *

Da vam odam tajnu. Za razliku od ostalih, samo se ovaj poslednji, nepoznati čovek, vratio kući očišćenog srca. Jer svako, ko sam sebe uzvisuje, će biti užasno ponižen. Međutim, onaj koji sebe ne smatra većim no što u biti jeste, njega Bog ne zaboravlja (Luka 18:14). U pravo vreme će pred svima da ga nagradi (Matej 6:6). ◀

Prevela: Rut Lehotski. Priložio: Žarko Đorđević

misaone refleksije

KINA: ZNAŠ LI DA PEVAŠ?
Friday Fax 2004 Issue 28, 9 July

"Jedno od zadnjeg talasa progonstva hrišćana u Kini desilo se u januaru ove godine, kada je DVD *Krst Hristov u Kini*, izašao u javnost. Oko hiljadu vođa kućnih grupa je bilo uhapšeno i mnogi su još uvek u zatvoru, osuđeni na tri godine." Izveštava misijska agencija Otvorena vrata (Open Doors).

Brat Zhong iz centralne Kine, priča nam o svom prvom hapšenju i boravku u zatvoru koji je trajao 33 dana: "Sve vođe naših kućnih grupa su bile pohapšene od strane službe Kineske nacionalne bezbednosti i to za vreme jednog seminara, gde smo se obučavali za vođenje kućnih grupa. Po dolasku u zatvor ošišali su nas do glava i bili smo danima saslušavani. Govorili su nam da drugi zatvorenici jedva čekaju da dođemo među njih, da bi nas tukli. To je bio običaj među zatvorenicima, svaki novopridošlica u ćeliju morao je biti prebijen. Kada su me ubacili u ćeliju, tresao sam se od straha, dok sam ispred sebe gledao 16 robijaša kako stoje u dva reda i netremice me posmatraju, stežući svoje pesnice. Moje srce je brzo kucalo, i ja sam molio u sebi, da mi Gospod pomogne. Iznenada, vođa - glavni u

čeliji me upita: 'Zašto si ovde?' 'Jer sam hrišćanin', odgovorio sam tiho i očekivao sam da ću posle ovoga da primim prvi udarac. 'Vi hrišćani ne tučete druge ljude, zar ne?' Upitao me. 'Ne', odgovorio sam. Sledeće pitanje me veoma iznenadilo, upitao me je: 'Znaš li da pevaš?' 'Da', odgovorio sam, pitajući se gde ovo sve vodi. Vođa mi zapovedi da počnem da pevam. Pesma, *Ja dajem sebe, da postanem seme* ('I give myself as a seed'), mi je došla odmah na pamet, tako da sam je počeo pevati. Reči pesme su ove: *Ko to nema braće i sestara? Ko to nema ni žene ni deteta? Ko to ne želi biti sa porodicom? Ko to ne želi biti sa svojom rodbinom? Onaj koga je Gospod pozvao da ponese Njegov krst. Sve ću ostaviti i onda ako budem morao proći pored svoje kuće.*

Dok sam pevao suze su mi tekle niz obraze. Sveti Duh je ispunio čeliju, i polovina robijaša je bila u suzama kad sam pesmu završio. Vođa čelije mi je prišao, potapšao me po ramenu i zamolio me da njemu i ostalima govorim Evanđelje. Oni su svakoga dana hteli da slušaju o Isusu, a jednog dana dok smo pevali, u čeliju su upali čuvari i zapitali nas: 'Šta to radimo i ko je za ovo odgovoran?' Ja sam ustao, zgrabili su me i bio sam kažnjen. Skinuli su me do gola, i naterali me da se priljubim uz zid, da bi me tako tukli. Posle je, vođa čelije takođe, ustao i tražio da bude i on kažnjen, jer je pevao a za njim su ustali i mnogi drugi, zahtevajući istu kaznu. Čuvari su na sve ovo postali veoma ljuti izašli su napolje i zalupili vrata. Posle svega, jedan od robijaša je baš posle toga odlučio da postane hrišćanin.

Ubrzo posle ovih događaja su me pustili iz zatvora, jer je moja žena za mene platila kauciju od 150 Eura. Boravak u zatvoru je narušio moje zdravlje, ali zato duhovni dobitak kroz sve ovo je za mene neprocenljiv. Zahvalan sam Bogu na svemu." Izvor: Open Doors.

SLEDITI ISUSA, TAKOĐE ZNAČI NAPRAVITI MESTA I ZA NATPRIRODNO *Friday Fax 2004 Issue 29, 16 July*

"Na zapadu veoma često čitamo vesti o Božjim natprirodnim manifestacijama, koje se odigravaju u drugim delovima sveta, gde je za ondašnje hrišćane to sasvim normalna i svakodnevna stvar - videti Boga kako manifestuje svoju silu i moć." Piše, Džim Montgomeri, osnivač pokreta "Svitanje" (Dawn).

"Demoni bivaju isterivani iz ljudi, mrtvi bivaju vaskrsnuti, svaka bolest isceljena, uzeti ponovo hodaju. Isus se javlja u snovima i vizijama. Satanina moć u svakom domenu biva slomljena - i sve ovo se dešava iznova i iznova, svaki dan. Svaka crkva koja želi da ima Isusa i da živi za Njega ne može više zanemarivati aspekt natprirodnog. Znaci i čudesa, nisu samo signali da Isus nešto radi, već dokazuju i Njegovu punu prisutnost. U severnoj Indiji, na primer, neverovatna Božja čuda se manifestuju kao nikad pre. Pre dve godine u Togu, oko 150 ljudi, većinom muslimani, su odlučili da slede Hrista, kada su videli da je jedno četvorogodišnje dete bilo vaskrsnuto iz mrtvih. U Monogoliji cela jedna familija (pleme) je odlučila da će slediti Hrista, kada je jedan čovek po imenu Nara (Naraa) bio vaskrsnut iz mrtvih. Zar nije vreme da mi zapadnjaci počnemo da Bibliju prihvatamo više doslovno i da očekujemo od Isusa da potvrdi svoju Reč natprirodnim znacima i čudesima, kao što je obećao u Marku 16:20: 'A oni izađoše i propovedaše svuda, i Gospod ih potpomaga, i reč potvrđiva znacima koji su se potom pokazivali. Amin'" (RDK). Izvor: Dawn Report, www.dawnministries.org.

KAKVA JE TO LJUBAV? *David Wilkerson*

"Kao što Otac ima ljubav k meni, i ja imam ljubav k vama; budite u ljubavi mojoj." (Jn. 15:9, RDK)

Očeva je ljubav Isusa oterala u pustinju - nakon neslavnog rođenja. Ona ga je odvela do gomile koja ga je proklinjala i do saradnika koji ga nisu razumeli. Ona ga je odvela u Jerusalim kao heroja, zatim ga ostavila kao varalicu. Ona ga je odvela pred kraljeve i vladare da bi ga ismejali. Ta ga je ljubav ostavila da iskrvari i umre na krstu. Ona ga je oterala u očaj samoće i olovnog neba. Ta ga je ljubav ostavila kao mrtvaca u zapečaćenom grobu. Kakva je to ljubav? Zar nam je Isus stvarno ponudio tu istu ljubav - na isti način? Da, ali evo šta je krajnji ishod te ljubavi: "Onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih oživeće i vaša smrtna telesa Duhom svojim koji živi u vama." (Rim. 8:11, RDK)

Put istinske ljubavi je posut krstovima, ali je njegova najveća nagrada, istinsko uskrsnuće u večni život što će postići oni koji su ostali u njoj i odabrali da žive u Njegovom Carstvu večnih vrednosti.

SionT InBox

Tu sam sa Vama. DOSADASNJE BROJEVE i veci deo tekstova pretvorio sam u brosure, skripte, koje su dobrim delom iz podvlacene.

Sve ovo dobro deluje. ZAHVALAN SAM VAM, na predivnoj BOZIJOJ reci koju ste uobicili u formi trube.

- Slobodan

* * *

Veliki pozdrav iz Pule i mnogo Božjih blagoslova!

Hvala vama na velikom trudu i zahvaljujem našem Spasitelju Isusu Kristu na velikoj milosti, te Mu zahvaljujem što vas blagoslivlja u vašem radu!

Bilo bi mi izrazito drago kada bih dobijala vaš el.magazin. Puno hvala!

- Tea (Pula, Hrvatska)

* * *

Malo mi je bilo tuzno sto ste u zadnjoj sionskoj trubi izneli clanak o hriscanima van crkve pogotovo sto ste se na neki nacin stavili u neutralan polozej a znamo da takav u stvari i nepostoji.

Tuzno je tako nesto i govoriti ili tvrditi pogotovo onaj zadnji komentar: " Njihov razlog za napustanje crkve nije taj da su izgubili veru u Boga, vec naprotiv, oni smatraju da ako ostanu u crkvi, da bi im se to moglo dogoditi - a to ne žele."

Ne zelim da sudim. Ja sluzim u crkvi koja je prosla kroz ogromne probleme i spolja i iznutra , od ljudi u vodjstvu i drugih . Ljudi ne svataju da je za crkvu Hrist umro a retko koji covek umire sebi u potpunosti zbog crkve i drugih zbog kojih je Isus umro. proslo je puno ljudi koji su napustili crkvu i svaki jedan je imao jos neki problem pored onog koji sam napomenuo ispred.

O ovom problemu da vernici napustaju zajednicu sa bracom i sestrama i mesto gde se slavi Gospod Bog nemam nista pohvalno a mogao bi vam pisati i pricati veoma puno to je previse cisto da bi se moralo rasvetljavati.

Znam da ima zajednica koje izgledaju kao mrtve ali Hriscanine ako si ti ziv: "Budi budan i utvrduj ostalo, što hoce da umre..." (Otkr. 2:2) a nemoj bezati i sakrivati se iza nekih trikova. Uostalom dali ste jako dobar tekst o crkvi u tom broju trube

- Snezana & Ljubisa

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>

Smešna strana...

BOG JE SVE STVORIO

U nedeljnoj školi deca su učila o stvaranju sveta - kako je Bog sve stvorio, uključujući i čoveka.

Mali Jovan, dečak od šest godina, je sa velikom pažnjom sve to slušao, naročito kada je učiteljica govorila o Božjem stvaranju prve žene Eve, od Adamovog rebra.

Par dana posle, majka ga je zatekla u njegovoj sobi kako nepokretno leži na krevetu. Odmah je pomislila da je Jovan možda bolestan i upitala ga: "Jovane, šta ti je? Jesi li dobro?"

Mali Jovan odgovori: "Nešto me boli ovde sa strane. Čini mi se da ću dobiti ženu..."

PALAČINKE

Majka je pripremala palačinke za njene sinove, Miloša (6. god.) i Dragana (5. god.). Dečaci su se veoma glasno prepirali o tome ko će da dobije prvu palačinku.

Majka je u ovoj raspravi, videla priliku da dečacima pruži jednu moralno-hrišćansku lekciju. Upitala ih je: "Ako bi Isus bio ovde i sedeo sa vama za stolom. On bi sigurno rekao: 'Neka moj brat uzme prvu palačinku. Ja mogu da čekam.'"

Miloš na ovo odvrati veoma brzo: "Dragane, hoćeš li ti biti Isus!?"